

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2311204719
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2311204719.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobkyne: JASPLASTIK – SK spol. s r.o., so sídlom Matúškovo č. 913, 925 01 Matúškovo, IČO: 36 242 578, zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária TIMAR & partners, s. r. o., so sídlom P. Pazmáňa 2367/17A, 927 01 Šaľa, IČO: 36 866 296, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, XXX XX E., 2. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, XXX XX I., obaja zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Erdős s.r.o., so sídlom Radvanská 1, 810 01 Bratislava, IČO: 52 522 211, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovaných 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 10C/29/2011-335 zo dňa 26. septembra 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa má voči žalovaným 1. a 2. ako spoločne a nerozdielne zaviazaným **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že právny úkon prevodu vlastníckeho práva titulom darovacej zmluvy zo 14. apríla 2009, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom Nitra, Správa katastra Šaľa, pod číslom V 460/2009 z 26. mája 2009, ktorou darca J. B., nar. XX. XXXXXXXXXX XXXX previedol vlastníckeho právo k nehnuteľnostiam, a to: rodinný dom súpisné číslo XXXX, postavený na pozemku registra C, parcela číslo 6922/36; pozemok registra C, parcelné číslo 6922/35 o výmere 880 m², záhrada; pozemok registra C, parcelné číslo 6922/36 o výmere 371 m², zastavané plochy a nádvoría, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Šaľa, katastrálny odbor, pre okres Šaľa, obec K., katastrálne územie K., na žalovaného 1. vo výške 4/12-in celku a na žalovanú 2. vo výške 4/12-in celku, je voči žalobkyni právne neúčinný. Výrokom II. prvoinštančný súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 42a ods. 1, 2, 3, § 42b ods. 1, 2, 3, 4, § 116 a § 117 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.2 Vecne súd prvej inštancie dôvodil tým, že predmetom konania je určenie, že právny úkon darovania na základe darovacej zmluvy uzavretej medzi dlžníkom žalobkyne a žalovanými 1. a 2. (ďalej aj „žalovaní“) je voči žalobcovi právne neúčinný. Žalovaní namietali aktívnu legitimáciu žalobkyne v konaní a splnenie podmienok podľa § 42a Občianskeho zákonníka z dôvodu, že žalobkyni nebola priznaná vymáhateľná pohľadávka voči J. B., tento je stále čiastočným vlastníkom darovaných nehnuteľností, popreli úmysel darcu ukrátiť svojich veriteľov, keď o takomto úmysle ani nemali vedomosť. Súd prvej

inštancie ustálil aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v konaní s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018, kde J. B. a L. M. ako žalovaní boli spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť žalobkyňi sumu 72.978,20 eura a v rámci uvedeného konania bol ustálený úpadok spoločnosti MASTRA s. r. o. ku dňu 30.04.2009. Predmetná darovacia zmluva bola uzavretá dňa 14.04.2009, pričom účinky tohto právneho úkonu nastali dňom 26.05.2009, kedy bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaných Katastrálnym úradom v Nitre, Správou katastra Šafa, rozhodnutím č. V 460/2009. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/8/2020 publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 60/2020, podľa ktorého „uzavretím zmluvy o prevode nehnuteľnosti nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky dlžníkovho veriteľa, keďže až do rozhodnutia o povolení vkladu je vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti dlžník a veriteľ sa môže domáhať uspokojenia svojej pohľadávky aj z tejto nehnuteľnosti. Plynutie lehoty na podanie žaloby o neúčinnosť právneho úkonu je závislé od okamihu, kedy došlo zo strany dlžníka k ukráteniu uspokojenia pohľadávky jeho veriteľa“. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že dlžník žalobkyne (J. B.) mal vedomosť o úpadku spoločnosti k 30.04.2009, pričom do 26.05.2009 mohol nakladať s nehnuteľnosťou, pretože bol jej vlastníkom. Žalovaní 1. a 2., ktorí sú deťmi dlžníka žalobkyne majú vecnú pasívnu legitímáciu z dôvodu, že z odporovateľného právneho úkonu majú prospech v podobe nadobudnutia podielového spoluvlastníctva na nehnuteľnosti na základe predmetnej darovacej zmluvy. Pokiaľ mali byť v konaní úspešní, museli by uniesť dôkazné bremeno ohľadne vyvinutia náležitej starostlivosti za účelom poznania dlžníkovho úmyslu ukrátiť veriteľa týmto právnym úkonom. Žalovaní ani netvrdili, že by sa zaujímali o tento úmysel a už vonkoncom nie s náležitou starostlivosťou. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa má priznaný exekučný titul za účelom vymoženia pohľadávky vo výške 72.978,20 eura spoločne a nerozdielne od J. B. a L. M., dlžníci si svoju povinnosť v zmysle právoplatného a vykonateľného rozsudku nespĺnili. Pohľadávka žalobkyne nie je doposiaľ vymožená, pričom podľa správy exekútorky dlžník žalobkyne nemá iný majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka uspokojená. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že boli splnené všetky zákonné podmienky na priznanie žalovaného nároku žalobkyňi.

1.3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého má žalobkyňa ako procesne úspešná strana sporu právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 100% trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1. a 2. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) C. s. p. a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadali priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1 Vecne odvolanie odôvodnili tým, že súd vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým záverom najmä v podobe nesprávneho určenia právne relevantných momentov, týkajúcich sa posúdenia jednotlivých úkonov a právne relevantných skutočností, a svoje nesprávne skutkové zistenia nesprávne právne posúdil. Uviedli, že dňa 14.04.2009 uzatvorili žalovaní s dlžníkom darováciu zmluvu a spísali príslušný návrh na vklad vlastníckeho práva k darovaným nehnuteľnostiam. Dňa 15.04.2009 bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Dňa 30.04.2009 sa dostala obchodná spoločnosť MASTRA s.r.o. do úpadku z dôvodu platobnej neschopnosti. V zmysle rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 20Cb/223/2010 zo dňa 01.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018 zo dňa 25.06.2019 sa dlžník o platobnej neschopnosti spoločnosti MASTRA s.r.o. mohol dozvedieť najneskôr 15.05.2009. K porušeniu povinnosti dlžníkom ako konateľom spoločnosti MASTRA s. r. o. podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti MASTRA s.r.o. došlo v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 30.11.2009 uplynutím 30-dňovej zákonnej lehoty, t. j. najskôr 15.06.2009. K zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe návrhu na vklad vlastníckeho práva došlo dňa 26.05.2009. Dňa 17.08.2009 uzatvorila žalobkyňa so spoločnosťou MASTRA s.r.o. zmluvu o úvere. Z poskytnutého úveru vyplýva nárok žalobkyne na náhradu škody voči dlžníkovi, z titulu ktorého je vedené toto súdne konanie. Vo vzťahu k predmetu súdneho konania je právne relevantný čas uzatvorenia darovacej zmluvy (čas urobenia právneho úkonu dlžníkom), čas vzniku pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, uspokojenie ktorej bolo právnym úkonom dlžníka ukrátené a v prípade, že je možné právny úkon dlžníka označiť za ukracujúci a tento je urobený v prospech blízkej osoby dlžníka, aj vynaloženie náležitej starostlivosti blízkej osoby vo vzťahu k zisteniu, či predmetným právnym

úkonom neukracuje dlžník svojho veriteľa. Vo vzťahu k danosti ukracujúceho úmyslu dlžníka je však právne relevantný moment platného uzatvorenia zmluvy, ktorou dochádza k prejavu vôle subjektov zmluvného vzťahu previesť vlastnícke právo k predmetu zmluvy a moment podania návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Po podaní návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, v prípade, že zmluva na základe ktorej sa prevádza vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo samotný návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti netrpí vadami, už nevykonáva dlžník žiadne právne úkony, resp. neprejavuje svoju vôľu, ale moment prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a tým aj účinnosti zmluvy, na základe ktorej sa vlastnícke právo prevádza, je výlučne v kompetencii príslušného katastra nehnuteľností. Pre posúdenie danosti úmyslu dlžníka ukrať svojho veriteľa je právne relevantný moment platnosti veriteľom napádaného právneho úkonu. Vykonaným dokazovaním je tak nepochybne preukázané, že k prejavu vôle zmluvných strán previesť veriteľom napádanou darovacou zmluvou vlastnícke právo k nehnuteľnostiam došlo dňa 15.04.2009, v ktorom bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a tento moment je zároveň právne relevantný aj vo vzťahu k skúmaniu úmyslu dlžníka. Prvoinštančný súd však pre posúdenie úmyslu dlžníka ukrať veriteľa napádaným právny úkonom ustálil deň 26.05.2009 (deň právoplatnosti rozhodnutia príslušného katastra nehnuteľností o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností), a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/8/2020, zo dňa 30.03.2020. Uvedené skutkové závery súdu prvej inštancie nie sú správne. Súd prvej inštancie dezinterpretoval obsah uznesenia. Predmetným uznesením Najvyšší súd SR nejudikoval právne relevantnú skutočnosť týkajúcu sa posúdenia úmyslu zmluvných strán ukrať veriteľa dlžníka, ale výlučne právne relevantnú skutočnosť týkajúcu sa momentu začatia plynutia prekluzívnej lehoty na podanie odporovacej žaloby veriteľom, resp. momentu faktického ukrátenia veriteľa dlžníkom. Z uvedených dôvodov sú skutkové závery súdu prvej inštancie, týkajúce sa posúdenia momentu vykonania právneho úkonu dlžníkom, na účely posúdenia jeho odporovateľnosti nesprávne, a tieto sú zároveň založené na nesprávnom právnom posúdení. Žalovaní ďalej dôvodili tým, že prvoinštančný súd ustálil, s poukazom na obsah rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 20Cb/223/2010 zo dňa 01.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018 zo dňa 25.06.2019, moment porušenia povinnosti dlžníka ako konateľa spoločnosti MASTRA s.r.o. na deň 30.04.2009. Uvedený deň zároveň ustálil za deň vzniku nároku žalobkyne voči dlžníkovi, ako aj za právne relevantný moment na posúdenie toho, či žalobkyňou napádaný právny úkon dlžníka je ukracujúcim právny úkonom. Uvedené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie však nie sú správne a tieto ani len nevyplývajú z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 20Cb/223/2010 zo dňa 01.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018 zo dňa 25.06.2019. Dátum 30.04.2009 predstavuje moment, v ktorom sa dostala táto spoločnosť do úpadku vo forme platobnej neschopnosti (bod č. 26 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018). Nárok žalobkyne na náhradu škody voči dlžníkovi vyplýva z jej neuspokojeného peňažného nároku v konkurznom konaní voči spoločnosti MASTRA s.r.o., ktorým žalobkyňa disponovala z titulu poskytnutého a nevráteného úveru, ktorý žalobkyňa poskytla spoločnosti MASTRA s.r.o. na základe zmluvy o úvere zo dňa 17.08.2009 (bod č. 13 rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/102/2018). K vzniku nároku na náhradu škody žalobkyne došlo až poskytnutím úveru a žalobkyňa sa dostala do hmotnoprávneho postavenia veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi dňa 17.08.2009. Tento deň je zároveň právne relevantný tak pre posúdenie úmyslu dlžníka ukrať darovacou zmluvou svojho veriteľa, ako aj pre posúdenie toho, či je darovaciu zmluvu možné vôbec považovať za ukracujúci právny úkon. Žalovaní nemohli pri vynaložení akéhokoľvek stupňa náležitej starostlivosti rozpoznať úmysel dlžníka ukrať svojho veriteľa - žalobkyne, pretože v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, ako aj v čase podania návrhu na vklad vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam, tento úmysel objektívne nemohol pojať ani len dlžník, keďže v čase prejavu svojej vôle darovať spoluvlastnícky podiel na prevádzaných nehnuteľnostiach, nebola spoločnosť MASTRA s.r.o. ani len v úpadku. Úmysel ukrať ktoréhokoľvek veriteľa nemohol mať dlžník ani len v čase nadobudnutia účinnosti darovacej zmluvy, pretože dňa 26.05.2009 nemohol mať dlžník vedomosť ani úmysel porušiť ako konateľ spoločnosti MASTRA s.r.o. svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, pretože tento mal podať najneskôr dňa 15.06.2009. V čase uzatvorenia darovacej zmluvy, podania návrhu na vklad vlastníckeho práva k darovacou zmluvou prevádzaným nehnuteľnostiam, ani v čase vydania rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva príslušným katastrom nehnuteľností ešte neporušil dlžník svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti MASTRA s.r.o., a tak nemohol mať ani žiaden úmysel ukrať ktoréhokoľvek veriteľa, ktorého nárok vznikol z titulu nároku na náhradu škody v súvislosti s porušením predmetnej povinnosti. Podľa žalovaných darovacia zmluva nepredstavuje ani len právny úkon ukracujúci nárok žalobkyne voči dlžníkovi, pretože žalobkyňa sa nedostala do hmotnoprávneho postavenia veriteľa dlžníka porušením povinnosti dlžníka podať návrh

na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti MASTRA s.r.o., ale až uzatvorením zmluvy o úvere so spoločnosťou MASTRA s.r.o., resp. dňa 17.08.2009, viac ako 4 mesiace, potom ako bola uzatvorená darovacia zmluva a podaný návrh na vklad vlastníckeho práva, a zároveň takmer 3 mesiace potom, ako boli predmetné nehnuteľnosti prevádzané darovacou zmluvou prevedené do vlastníctva žalovaných. Z totožných dôvodov nie je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná, a tak nie sú splnené ani procesné podmienky na vedenie súdneho konania.

3. Žalobkyňa odvolanie nepodala. Podľa jej vyjadrenia k odvolaniu žalovaných 1. a 2. súd prvej inštancie vec správne skutkovo vyhodnotil a právne posúdil, pričom vychádzal a aplikoval právne závery vyšších súdnych autorít. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na skutočnosť, že má vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi (otcovi žalovaných, namietaný právny úkon darovacej zmluvy bol vykonaný medzi žalovanými ako obdarovanými a dlžníkom ako darcom dňa 14.04.2009, na základe ktorého žalovaní nadobudli bezodplatne (bez primeraného protiplnenia) do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Šaľa, katastrálny odbor, pre okres: Šaľa, obec: K., katastrálne územie: K., každý zo žalovaných vo výške podielu vo výške 4/12 k celku, a ktorej vklad bol do katastra nehnuteľností povolený dňa 26.05.2009 pod číslom V-460/2009. Nesporne bolo preukázané, že týmto právnym úkonom sa dlžník zbavil svojho jediného bonitného majetku bez primeraného protiplnenia a pohľadávku veriteľa tak nie je možné vymôcť v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX/326/2020. Žalobkyňa tak mala aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Žaloba bola podaná proti deťom dlžníka ako pasívne legitimovaným osobám, ktoré s dlžníkom právnym úkonom uzavreli. Žaloba bola podaná dňa 07.03.2011, teda v lehote 3 rokov odo dňa vykonania právneho úkonu (povolenie vkladu do katastra nehnuteľností dňa 26.05.2009). Žalobkyňa podala žalobu s poukazom na ustálenú súdnu prax vyšších súdnych autorít (najmä R 34/2020, R 44/2001, uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo/253/2012, R 60/2020, R 67/2017, R 86/2003). Podľa žalobkyne sú odvolacie námietky žalovaných irelevantné. Až dňom povolenia vkladu darovacej zmluvy z dlžníka na žalovaných do katastra nehnuteľností zaniklo vlastnícke právo dlžníka k nehnuteľnostiam a došlo k úbytku v jeho majetkovej sfére na úkor žalobkyne ako veriteľa. Samotným podpísaním darovacej zmluvy nedošlo k úbytku v majetkovej sfére dlžníka, a preto právne závery žalovaných v tomto smere sú irelevantné (viď. R 60/2020). Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovaných, že súd prvej inštancie mal skúmať úmysel dlžníka ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa, pričom tento úmysel ku dňu podpísania darovacej zmluvy zo dňa 14.04.2009 neexistoval a neexistoval ani ku dňu povolenia vkladu do katastra nehnuteľností (dňa 26.05.2009) z dôvodu, že pohľadávka voči dlžníkovi vznikla až dňa 17.08.2009 (deň poskytnutia úveru žalobkyňou spoločnosti MASTRA s.r.o.). V tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že ak ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobami dlžníkovi blízkymi, nie je zákonnou podmienkou na odporovanie právneho úkonu skúmanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, čo ex lege vyplýva z ustanovenia § 42a ods. 2 druhé súvetie Občianskeho zákonníka. Je preto právne aj skutkovo irelevantné zo strany žalovaných tvrdiť, že neexistoval úmysel dlžníka ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa s poukazom na to, kedy došlo k podpísaniu darovacej zmluvy, či povoleniu jej vkladu do katastra nehnuteľností, či dokonca k vzniku pohľadávky žalobkyne voči dlžníkovi, nakoľko v prípade, ak bol odporovateľný právny úkon urobený medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, postačuje žalobcovi v spore preukázať, že má pohľadávku voči dlžníkovi, bol vykonaný právny úkon medzi dlžníkom a osobami dlžníkovi blízkymi a týmto právnym úkonom sa zmarila možnosť veriteľa uspokojiť svoju pohľadávku z majetku dlžníka (veriteľ bol ukrátený), a takýto právny úkon bol urobený v lehote tri roky pred podaním žaloby. Všetky podmienky odporovateľnosti tak ako sú definované v ustanovení § 42a ods. 2 až ods. 5 Občianskeho zákonníka a ako ich definovala aj súdna prax vyšších súdnych autorít v R 34/2020, žalobkyňa v spore preukázala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), žalovanými ako oprávnenými subjektami, stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), f) a h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného

vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1. a 2. nie je dôvodné.

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným neúčinnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy uzavretej dňa 14.04.2009 medzi J. B. ako darcom a žalovanými 1. a 2. ako obdarovanými, ktorou darca obdaroval žalovaných 1. a 2. podielom každého vo výške 4/12 k celku k nehnuteľnostiam opísaným v odseku 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Spornou bola v konaní otázka výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ v zmysle ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka a s ňou spojená otázka aktívnej legitímácie žalobkyne v spore. Žalovaní tiež namietali úmysel J. B. krátiť uspokojenie svojich veriteľov, teda neexistuje skutočnosť, ktorá by mohla zakladať čo i len predpoklad existencie vedomosti obdarovaných o snahe J. B. ukrátiť svojho veriteľa a namietali aj ukracujúci charakter odporovanej darovacej zmluvy.

6. Predmetom odvolacieho konania je v súlade s uplatnenými odvolacími dôvodmi preskúmať správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe keď skonštatoval splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie o uplatnenej žalobe, svoje závery premietol do vecne správneho rozhodnutia a správne zvolené právne normy aj správne aplikoval. Odvolací súd nezistil odvolaním namietané nesplnenie procesných podmienok konania. Napadnuté prvoinštančné rozhodnutie je vecne správne, odvolací súd naň odkazuje v častiach podstatných pre posúdenie danosti žalobou uplatneného nároku. Za účelom vyrovnania sa s odvolacími námietkami žalovaných, ktoré sú vo svojej podstate totožné s ich námietkami prezentovanými v prvoinštančnom konaní uvádza nasledovné:

8. Žalovaní v odvolacom konaní namietali splnenie procesných podmienok konania (§ 365 ods. 1 písm. a) C. s. p.), ktoré mali spočívať v tom, že žalobkyňa vo veci nie je aktívne vecne legitimovaná. Procesné podmienky konania sú podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 C. s. p.) – napr. existencia žaloby v sporovom konaní, splnenie poplatkovej povinnosti, právomoc súdu, príslušnosť súdu, zákonné obsadenie súdu, procesná subjektivita účastníka konania, jeho procesná spôsobilosť,... (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016, 1237 s.). Aktívna vecná legitímácia nie je procesnou podmienkou konania, ide o postavenie účastníka – žalujúcej strany sporu vyplývajúce z hmotnej právnej normy; rozumie sa ním také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Danosť aktívnej legitímácie žalobcu v spore sa premieta do úspechu žaloby. V prípade, ak súd po vykonanom dokazovaní zistí, že žalobou uplatňované právo žalobcovi nesvedčí, jeho aktívna legitímácia tým nie je daná, žalobca v spore úspešný nie je a jeho žaloba je zamietnutá. V súvislosti s otázkou aktívnej legitímácie žalobkyne teda nemožno hovoriť o nedostatku splnenia procesných podmienok, pretože ide o otázku hmotného práva a posúdenie jej aktívnej legitímácie sa premietlo do rozhodnutia vo veci. Uvedené napokon konštatoval aj súd prvej inštancie poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009. Odvolací dôvod uplatnený žalovanými podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p. teda nie je daný.

9. Žalovaní napadli rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.), ktoré aj nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.). Nesprávne skutkové zistenia mali podľa žalovaných spočívať najmä v podobe nesprávneho posúdenia momentu vykonania právneho úkonu dlžníkom, na účely posúdenia jeho odporovateľnosti, pričom svoje nesprávne skutkové zistenia súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaní namietajú nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka.

10. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod je dané v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval

(porovnaj: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016, 1241 s.)

11. Podľa § 42a Občianskeho zákonníka

(1) Veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkov právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

(2) Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

(3) Odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a

a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117),

b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom,

d) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

12. Podľa § 42b Občianskeho zákonníka

(1) Právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

(2) Právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

(3) Právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnomu úkonu proti ich predchodcovi.

(4) Právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

13. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17.05.2022, ktoré sa venuje definícii pojmu vymáhateľnej pohľadávky v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. V citovanom uznesení veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol, že vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a odsek 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní (bližšie odôvodnenie porovnaj v citovanom uznesení sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17.05.2022). V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť, že pre súd je aj v rámci odporovacieho konania rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 C. s. p.). Vymáhateľná pohľadávka teda musí existovať v čase vyhlásenia súdneho rozhodnutia, ktorým sa určuje neúčinnosť právneho úkonu voči veriteľovi. Právna teória pripúšťa aj ukrátenie uspokojenia budúcej pohľadávky (porovnaj: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1-450. 2. vydanie. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2019, 353 s.)

14. V preskúmanom konaní ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi - deťmi (§ 116 Občianskeho zákonníka) – žalovaní; veriteľ v postavení žalobcu preto nemusí tvrdiť ani preukazovať, že žalovaným musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy. Zákon v takomto prípade predpokladá, že žalovaní o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa vedeli, ibaže by žalovaní preukázali, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa i pri náležitej starostlivosti nemohli poznať. Dôkazné bremeno, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli i pri náležitej starostlivosti poznať, je teda na žalovaných ako osobách blízkych dlžníkovi

- darcovi. V zmysle citovaného ustanovenia § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka osoba dlžníkovi blízka (žalovaní) sa môže ubrániť odporovacej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vynaložila starostlivosť k poznaniu tohto dlžníkovho úmyslu a išlo o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v dobe odporovateľného právneho úkonu, z jej výsledkov poznala, t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 451/2017-38 zo dňa 20. septembra 2017 a rozhodnutie publikované pod R /ČR/ 35/2002civ;).

15. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a právnej teórie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dostatočne zistil všetky zákonom predpokladané podmienky odporovateľnosti:

- Právnym úkonom, ktorému žalobkyňa ako veriteľka odporuje je platná darovacia zmluva uzavretá medzi J. B. (dlžník žalobkyne) ako darcom a žalovanými 1 a 2 (deti darcu) ako obdarovanými, ktorou darca obdaroval žalovaných 1 a 2 podielom každého vo výške 4/12 k celku k nehnuteľnostiam opísaným v odseku 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobami blízkymi, úmysel dlžníka predmetnou darovacou zmluvou ako odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa sa preto v konaní neskúma, tento úmysel je predpokladaný priamo príslušnou právnou normou (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z uvedenej právnej normy teda priamo vyplýva vyvrátená domnienka, že žalovaní o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa vedeli. Z obsahu spisu – výsluchu žalovaných 1 a 2 a svedka J. B. (darca) – vyplynulo, že žalovaní sa aktívne nezaujímali o ekonomickú situáciu dlžníka – svojho otca, nevykonali žiadne konkrétne úkony, z ktorých by bolo možné vyvodiť ich náležitú starostlivosť v zmysle citovaného ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka. Je teda zrejmé, že neuniesli ani bremeno tvrdenia o tom, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Keď žalovaní liberačné dôvody ani netvrdili, potom je zrejmé, že neuniesli ani dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli i pri náležitej starostlivosti poznať.

- Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie ďalej vyplynulo, že vymáhateľná pohľadávka žalobcu voči darcovi nepochybne existovala najneskôr 24.11.2010, kedy si žalobca úspešne žalobou uplatnil svoj nárok na náhradu škody (aj) voči darcovi; teda v čase podania návrhu na začatie konania v predmetnej veci – 07.03.2011 mal žalobca voči darcovi vymáhateľnú pohľadávku z dôvodu zodpovednosti za škodu, pričom pre účely tohto preskúmaného konania presný dátum vzniku vymáhateľnej pohľadávky nie je ani účelné ustáliť, pretože existencia vymáhateľnej pohľadávky musí byť daná najneskôr ku dňu vyhlásenia súdneho rozhodnutia, ktorým sa určuje neúčinnosť právneho úkonu voči veriteľovi; odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/102/2018-863 zo dňa 25. júna 2019 (právoplatný 29.07.2019), ktorým bola L. N. M. a J. B. uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi sumu 72.978,20 eura z dôvodu ich zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobkyňi tým, že nepodali včas návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti MASTRA s. r. o.. Uvedená škoda predstavuje neuspokojenú pohľadávku zo zmluvy o úvere zo dňa 17. augusta 2009 po skončení konkurzu na majetok spoločnosti MASTRA, s. r. o.. Uznesením zo dňa 10. augusta 2010 Okresný súd Trnava zrušil vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti MASTRA, s. r. o. z dôvodu nedostatku majetku, pričom pohľadávka žalobkyne nebola uspokojená ani čiastočne.

- Odvolací súd dodáva, že odporovaný právny úkon nepochybne je úkonom ukracujúcim, pretože ukrátil veriteľa – žalobkyňu v možnosti domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z majetkovej sféry dlžníka – darcu. Zo správy súdnej exekútorky JUDr. Barbory Vatrtovej zo dňa 01.04.2022 vyplynulo, že vo veci oprávneného – žalobkyne proti povinným 1. L. N. M. a 2. J. B. o vymoženie 72.978,20 eura bolo vymožené plnenie v prospech oprávneného v sume 392,68 eura, pričom v exekučnom konaní iný majetok darcu, z ktorého by bolo možné vymôcť plnenie, súdna exekútorka nezistila.

- Odvolací súd napokon konštatuje, že žalobkyňa podala žalobu o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy zo dňa 14. apríla 2009, vklad ktorej bol povolený dňa 26. mája 2009, na príslušnom súde dňa 07.03.2011, teda v zákonnej trojročnej lehote.

16. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalovaných sú nedôvodné, nie je daný žiaden zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie preto v súlade s citovaným ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

18. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu, má preto voči žalovaným 1 a 2 zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., aj vzhľadom na to, že tu neboli dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C. s. p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Senát odvolacieho súdu prijal toto uznesenie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).